

Ông Địa của Tôi

Việt Hải

Thông thường trong đời sống hằng ngày người ta chọn một tôn giáo, một niềm tin nào đó để khẩn vái, để cầu xin những điều mà họ mong mỏi, họ bị lâm nguy hay khi trong hoàn cảnh tuyệt vọng. Ví dụ mẹ tôi thường cầu trời khẩn phật, bạn tôi cầu xin mẹ Maria, dì tôi khẩn vái phật bà Quan Âm, ông bán

thịt quay BBQ ở phố Tàu mà tôi quen vái ngài Quan Công, và có lẽ hai me-sử Osama bin Laden và Saddam Hussein cúi lạy đáng tối cao Mohamad cho Đồng minh "Mỹ cút Anh nhào".

Riêng tôi, Ông Địa là đáng vạ năng trong đời sống tâm linh của tôi. Tại sao vậy? Bởi vì tôi xin ngài thứ gì thì ngài cho ngay không một chút lưỡng lự, ngoại trừ điều ước cuối cùng là trúng Superlotto Jackpot tuần này vô cùng nóng hổi: US\$100M, có thể chọn cash value option, tiền tươi. Tôi nguyện lòng khi nào ngài cho tôi vào danh sách ưu ái nhận giải Superlotto Grand Prize này thì tôi bẻ ngài đi mỗi bước du hành từ Tahiti sang Cancun, từ Jamaica sang Bahamas...

Ông Địa vs. Phật Di Lạc :

Thông thường người ta hay nhầm lẫn giữa hai vị thần linh này. Khi tôi sang Trung Quốc, bạn tôi đưa tôi vào một nơi đại lý bán đồ sứ, người bán hàng chỉ tôi vài mọp vật phân biệt.

- Các tay làm đồ gốm khi làm mô hình khuôn đúc đức phật Di Lạc, thì họ cho những dấu hiệu phân biệt để nhận diện như ngài Di Lạc thì khoác áo choàng cà sa có dấu chữ vạn hay tay ngài đeo chuỗi hạt.
- Còn ông Địa hay ông Thổ Địa thường cầm quạt hay quần khăn trên đầu như chú cuội.

Dáng dấp hai vị này dù là đức Di Lạc hay ngài Thổ Thần, Thổ Địa đều bẻ thế, costeau, đồ con, nặng cân, mồm mĩm và bụ bẫm như nhau.

Tôi bảo người bán hàng cho hai ông ngồi ngang nhau trên bàn để tôi so sánh là nên thỉnh ngài nào. Bạn đi chung cùng tôi bảo tôi so sánh làm gì, ngài nào cũng vậy thôi hay là thỉnh cả hai. Tôi trả lời anh:

- Này nhé, anh nhìn xem hai ngài đều nặng ký cả đấy, lo thức ăn đàng hoàng cho các ngài là cả vấn đề lớn lao, chứ phải giỡn sao!

Vì nhà tôi thờ ngài nào là thức ăn, trái cây, mâm quả phải thay đổi định kỳ, tươm tất như lời huấn thị của madame nội tướng của tôi. Trong khi liếc nhìn thoáng qua lại ngài nào cũng tốt mã, tốt tướng, đẹp giai và nụ cười quý ngài tươi như hoa, nhân hậu, rất duyên dáng như thống đốc heavy-weight champ Jesse Ventura của tiểu bang Minnesota.

Cuối cùng tôi nghe lời người bạn thỉnh luôn hai vị về Mỹ. Tiền thỉnh không đáng là bao, nhưng sợ lỡ các ngài bị thương, mang tật nguyên như sút tay, gãy chân là mình ân hận suốt đời, quý ngài sẽ quở trách tôi cho cuộc đời này te tua.

Hiệp #1 - Ông Địa giúp trên biển:

Sau khi lấy tàu hỏa từ Thẩm Uyên (Shengzhen) về lại Cửu Long (Kowloon), chúng tôi lên phà từ Kowloon trở lại Hong Kong. Phà đang bị cơn bão dữ đe dọa, phà nhấp nhô, lắc lư vì bị sóng gió thổi, đột ngột thay phía trước mặt chúng tôi là chiếc tàu sắt đánh cá đang chống chọi lại cơn bão và thật tội nghiệp con tàu đánh cá di chuyển như con rùa bò, trong khi phà chúng tôi cho còi hú inh ỏi báo động và cố lách, tránh né. Hai chiếc phà và tàu tránh nhau trong đường tơ kẽ tóc, ruột gan tôi co bóp theo từng tiếng còi tàu hú, tôi ôm chiếc xách tay có Ông Địa ngồi tịnh khẫu ở trong đó, Ông Địa chần từng nhịp tim, từng hơi thở để cho tôi sự bình yên. Lên trên bờ, chúng tôi vào một tửu lâu ăn tối, tôi cho người bạn đồng hành biết tôi may mắn vì có vị thần linh bám sát tôi, bạn tôi hỏi ai vậy. Tôi cảm bức tượng Ông Địa ra cho bạn tôi xem vị thần đỡ mạng chúng tôi hiệp một, gặp nạn trên biển.

Hiệp #2 - Ông Địa giúp trên không:

Trên chuyến bay từ Hong Kong sang Đài Bắc, ngài Di Lạc được yên nghỉ trong valise gởi trong compartment máy bay, riêng Ông Địa lại nằm theo xách tay di động của tôi, tôi cưng ngài như cưng trứng mỏng. Vì trời bão bùng trong eo biển vịnh Đài Loan, chiếc Boeing 747 của hãng Eva Airlines bị bão thổi khủng khiếp, nó lắc lư

con tàu đi, làm hành khách hoảng vía lác lác như con tim sai nhịp đập. Bão nhồi tiếp tục càng mạnh hơn, máy bay gầm thét làm thân tàu chao đảo khi con tàu cố giữ thể thăng bằng. Giọng tiếp viên hàng không báo động cài seatbelt, giữ bình tĩnh và phòng hờ emergency đã được hướng dẫn. Tôi ôm Ông Địa vào lòng mà miệng đọc chú tiếng quốc ngữ Annamta:

"Úm bà la cho tai qua nạn khỏi.

Ông Địa còn là con còn.

Ông Địa đi là con đi

Ông Địa có chút từ bi

Cho con thoát nạn con thì đội ơn

Úm bà la cho tai qua nạn khỏi ..."

Cứ thế mà úm bà la niệm chú chừng chục lần là mọi việc xong xuôi. Thế rồi phi trường Chang Kai Shek của Đài Bắc hiện ra trước mặt, chúng tôi thoát nạn vì nhờ Ông Địa. Ngài đỡ chúng tôi hiệp hai.

Hiệp #3 - Cháy khách sạn Nam Hoa:

Chúng tôi vào trọ tại khách sạn Nam Hoa, 5 tầng lầu, nhân viên khách sạn cho biết họ chỉ còn phòng trống ở lầu 3 và 5 thôi. Người bạn đồng hành của tôi chọn phòng ở lầu 3 vì gần tầng dưới hơn. Tôi bảo bạn tôi nên chọn tầng thứ 5 vì tôi muốn quan sát phong cảnh chung quanh khu vực thành phố. Vả lại tôi không ưa số phòng là 23, con số vô duyên với tôi. Bạn tôi chịu ý. Khi đồng hồ chỉ đúng 12:30 khuya, khách trong khách sạn chạy náo loạn, tiếng la bằng ngôn ngữ Quan thoại, dân Annamta như tôi bí lù, chẳng biết thiên hạ nói gì, anh bạn đồng hành gốc Bông phiên dịch lại. Còi hụ báo hiệu chuyện chẳng lành, chúng tôi ngó xuống đường, xe cứu hỏa vừa trò đến, khói từ lầu 3 bốc ra ngoài. Chúng tôi không dùng thang máy được vì điện cúp, thang lầu bị kẹt cứng vì phòng 22 bị cháy sát thang lầu. Khi mọi diễn biến xong xuôi, chúng tôi đi ngủ lại lúc 3 giờ sáng, bạn tôi bảo:

- Hên quá, tụi mình suýt book phòng số 2

Tôi cười khì và trả lời:

- Ông Địa bảo rồi phòng 23 không tốt mà!

Tôi ôm Ông Địa ra hôn ngay vào bụng "pregnant" của ngài như lời tạ ơn sâu xa nhất.

Bất cứ nơi nào bạn đi, trên trời, dưới biển hay trên bộ, ngài sẵn lòng nở nụ cười hiền hòa độ lượng bảo vệ tính mạng cho bạn được bình yên.

Ông Thổ Địa vs. Ông Thần Tài:

Ngày vợ tôi sang tiệm neo để tự làm chủ lấy mình, tiệm neo này vốn là ngôi chùa Bà Đanh, khách lựa thưa vắng về quá. Người co-partner xúi bà nhà tôi nhào vô thử thời vận, sợ gì, một ăn hai thua: "*It's the name of the game as we live*", bà co-partner nói khích chúng tôi. Nhà tôi hỏi ý tôi. Tôi trả lời kiểu a dua, a tòng, rất nịnh đầm: "*Em sao anh vậy!*". Thế là nàng vô vai trò làm co-owner. Sau 2 tháng đầu, tiệm y chang như xưa, khách vẫn ít ỏi, rất thưa thớt. Người co-partner là một phụ nữ Annamta gốc Bông bèn mời ông thầy tướng số gốc Trung quốc cư ngụ tại vùng Bông kiểu Alhambra, nghe đâu người có nội công thâm hậu, thượng thừa về tử vi, phong thủy cho các cơ sở thương mại tại các khu vực đậm nét Bông kiều. Thầy ếm bùa bát quái trước sau, thầy kêu chúng tôi treo kiếng ếm diệt tà ma quỷ. Qua người thông ngôn dịch lại là quỷ vampire Dracula còn sợ kiếng, hướng chi quỷ ở tiệm neo, là loại các ké, đế óc tiêu, dễ trị như trở bàn tay và không đáng kể. Ông đi từ trước ra sau, ông lác đầu ngoa ngán, ông nói bọn tôi mua tiệm làm chết bỏ vì hướng cửa trước chạy thẳng một đường ra ngõ cửa sau, chả kín đáo gì cả, thảo nào vắng khách, nếu có bỏ thêm tiền vào thì như con bệnh sốt xuất huyết thôi, vì tiền vào ngã trước chạy thẳng ra ngã sau mất tiêu hết. Ông còn chê thêm cái cây oak khổng lồ ở sân trước parking đậu xe là biểu tượng ma quỷ ám ngữ cản khách vào. Thầy bùa cho treo miếng kiếng chống lại bọn tà ma quỷ ám haunting ghost trước cửa ra vào, mấy bà co-owners tin như điều đổ. Thầy bảo tiệm phải có chậu nước hay bồn nước trước cửa, một nguyên tắc chính của khoa địa lý phong thủy .

Chúng tôi mua chiếc bồn nước kiếng có cây bonsai, ngoài ra trang trí thêm cho kệ hoạch hốt bạc là chưng cây tiền (money tree) mà lá 5 hay 6 cánh như lá cây khoai mì, rồi thêm vài cây thủy tre (water bamboo) mà các nơi bây giờ hay chưng. Phong thủy cần nước mà water bamboo nói lên cả một cái lý thuyết Âm Dương ngũ hành: "Thủy sinh mộc, Mộc sinh hỏa, Hỏa sinh thổ, Thổ sinh Kim". Mà kim là tiền tươi theo thầy tướng số vừa đi, mồm thì thầm chú trừ ếm tà ma khi thầy bấm các nốt đốt tay. Đoạn thầy bảo các bà điều quan trọng hơn cả là phải có vị Thần Tài phù trợ, vụ này thầy bùa cung cấp vì vị thần này do một danh pháp sư Trung quốc đã thỉnh

tận Trung quốc mới linh thiêng mà thầy biết nơi thỉnh. Sau này khi tôi nhận hình mà lòng tự hỏi sao Thần Tài Trung quốc của danh pháp sư lại y chang các vị Thần Tài đang ngồi chễm chệ trên các kệ bán nhang đèn ở phố Broadway, khu Chinatown. Tôi chăm chú nhìn một hình vẽ ngài Thần Tài trong y phục Trung hoa y như các đấng thần linh Quan Công, Trương Phi hay Lưu Bị. Sau khi thiết kế xong chương trình phòng chống tà ma quỷ ám tại tiệm, thầy bái bai chúng tôi và chúc lành mọi điều may mắn.

Thế là tiệm neo phục vụ người bản xứ Cờ Bông cộng thêm vị Thần Tài gốc Trung Bông trấn giữ ngay địa đầu cửa ải thì nhất xứ thiên hạ, chứ còn lo gì nữa ? Cái lý thuyết địa lý phong thủy đó cần bọn tôi một phần máu, máu đã đổ mà thầy bùa pháp sư từ Trung quốc không lật nổi thế cờ, người co-partner xin tự nguyện rút lui. Chúng tôi còn lại lẻ loi, đơn chiếc, và cô thế như chưa ai sẵn lòng thế cô. Trên đường đi làm về, ngồi trên xe vợ tôi hỏi tôi tính ra sao, tôi bảo nhà tôi là kể từ nay tôi thỉnh Ông Địa Trung quốc của tôi hiện đang thờ ở nhà lên giải vây thế vai trò ngài Thần Tài Trung quốc của vị pháp sư họ Ma, tức họ Mã theo chữ bỏ dấu Annamta.

Ngày "điều động" Ông Địa của tôi lên cho mặt trận miền tây đang yên tĩnh của thành phố Hồ tây (Westlake), chúng tôi làm lễ ra mắt cúng bái rình rang như cô dâu mới về nhà chồng, nào là heo sữa BBQ Liên Hoa và vịt Bắc Kinh cùng hiệu Liên Bông BBQ từ Little Saigon lên yểm trợ, rượu Trung quốc Mai Quế Lộ theo đúng tiêu chuẩn văn hóa gốc Bông bên nhà vợ tôi. Nhang khói vừa tàn ngay vào mùa prom các nữ sinh hai trường trung học Westlake high school và Thousand Oaks high school chen chân nối đuôi vào, bà chủ chú tâm mần bá thờ.

Nhà Tiên Tri Tí Hon Aaron McBain:

Nếu chúng tôi cưng Ông Địa chúng tôi bao nhiêu thì chú bé Aaron, con trai bà Barbara McBain cưng Ông Địa chúng tôi bấy nhiêu. Bé Aaron 5 tuổi, da mịn màng trắng toát như bông bươm, đôi mắt vừa xanh biếc như màu nước biển crystal blue, vừa tròn xoe, tóc vàng hoe, cười khoe hàm răng trắng đều đặn, thật xinh xắn. Bà Barbara có một mình cháu Aaron nên đi đâu cũng vác nó theo. Ông xã của bà là một pilot cho một hãng máy bay lớn, ông thường vắng nhà. Tội nghiệp bà, đôi khi bà cô đơn, bà ghé tiệm chúng tôi làm neo, rồi tán dóc hay đôi khi chạy tạt qua thăm hỏi chúng tôi. Có hôm bà ghé tiệm bán sách kể bên để hai mẹ con bà xem sách. Tựa trung bà là khách quen thân như người trong gia đình đối với chúng tôi.

Một hôm Barbara đang ngồi chuyện trò với nhà tôi trong lúc làm neo, tôi ngồi bàn desk bên trong đọc sách, một sự kiện bất thường, Aaron không chạy tung tăng như mọi lần, cháu ngoan ngoãn im lặng ở khu vực bàn thờ. Mọi người yên tâm trò chuyện mà chả màng thắc mắc Aaron đang nghĩ gì. Cách thiết trí của tiệm là những tủ kiếng chắn phía trước che luôn bàn thờ thì từ bên trong tiệm chúng tôi không thể nhìn thấy bàn thờ và cháu Aaron. Trong sự hồ nghi nào đó vì cháu Aaron im lặng quá, tôi bỏ cuốn sách xuống bàn đi về phía Aaron, tôi há hốc mồm khi trong thấy cái messy party lầy lội của Aaron. Cháu quá vồn vã với Ông Địa của tôi. Cháu cho Ông Địa một buổi ăn trưa no nê, cháu dứt Ông Địa đủ thứ mà mẹ cháu mang theo trong bao xách tay từ bánh brownie đen ngòm, chocolate pudding cũng đen ngòm nốt, cho luôn một hũ Yoplait strawberry yogurt tươi lên đầu Ông Địa, lát dạ thêm McDonald's pancake, eggs, syrup. Cuối cùng bồi thêm bình sữa của cháu và ly Coke của mẹ cháu giải khát cho Ông Địa, tôi la báo động lên, mặt cháu tái mét, mẹ cháu chạy ra tức giận phết mấy cái tát vào mông cháu. Thế là nhà tôi âu sầu, người mãi lảm bảm:

- Thôi, chết rồi, tận thế rồi, phá OĐ như vậy thì chỉ có nước húp cháo rùa thôi!

Người ta nghĩ là cháo thượng hạng như cháo hải sâm, cháo bào ngự, kể nữa là cháo tôm, cháo cá và cháo thịt, tệ hơn thì có cháo hột vịt muối, cháo dưa mắm, cháo củ cải muối, cháo củ kiệu, và hạng bét là cháo rùa vì rùa làm gì có thịt, cái mai rùa nhai vào mỗi hàm, ê răng tức làm giàu cho nha sĩ thôi. Do đó cháo rùa là cháo đạm bạc, nghèo nàn nhất xứ, nghèo hết thuốc chữa. Chúng tôi bỏ gần 3 tiếng đồng hồ lau dọn cho khu vực được sạch sẽ. Cuối ngày khách ra về hết, hai vợ chồng lui cui tắm cho Ông Địa bớt nhầy nhụa, như nhớp vì các chất sữa, bơ, bột và đường bám vào người Ông Địa. Khi Ông Địa được lau khô bằng Kleenex soft paper tissues, rồi cho tí nước hoa fragrant body splash, mùi lemon romance vào hai vai ngài, mà hình như nhà tôi đang nói khê ngổ lời xin lỗi, vì chú bé Aaron chơi dại quá, đã hỗn láo với ngài. Tôi còn bàn thêm trên đường về chuyện này tại tôi xui tận mạng:

- Ông Địa ra đời, nguyên quán Trung quốc, tại miệt Á châu chỉ ưa ăn thức ăn Á đông thôi, sao bé Aaron nở tâm Mỹ hoá hay Americanized Ông Địa, thế thì hồng hết, nát bét hết !

Tôi còn đưa ra lời tiên đoán, từ ngày mai trở đi là tiệm chúng tôi sẽ vĩnh viễn húp cháo rùa dài dài.

Ngày mai trở lại tiệm mọi người âu lo chờ đợi lời Ông Địa phán. Cái chúng tôi không ngờ là thằng bé dạy cho chúng tôi bài học vỡ lòng về việc vệ sinh cho Ông Địa là đã 8 tháng trời ngài bị nhang khói bụi bặm hành hạ.

Trong khi theo Hiệp Hội Tim Mạch Hoa Kỳ hay Hội Ung Thư Mỹ Quốc thì đã có hàng triệu người Mỹ là nạn nhân của sự thể second-hand smoker để rồi họ bị ung thư phổi, bị hen suyễn, bị bệnh tim mạch như heart attack hay stroke,... Trong khi đó 8 tháng qua Ông Địa chúng tôi phải vất vả hít thở nhang khói, khổ sở trăm lần hơn các nạn nhân second-hand smokers, và tôi lại nhẩn tâm dùng dây xiềng xích Ông Địa lại. Lý do vì các cháu nhi đồng của nước Mỹ khi lại tiệm thường hay bê Ông Địa ra chơi như búp bê, mà đã xích chân Ông Địa thì làm cách nào Ông Địa exercise, hay vận động thể dục được sau mỗi ngày ăn no nê, trong khi mỗi ngày lượng cholesterol Ông Địa càng gia tăng vì nào là bánh bao, bánh mì thịt Lee's Sandwiches, há cảo, sủi cảo, dumplings, xá xíu, xiu mại,... toàn thứ high cholesterols thôi. Sau khi Ông Địa được cho tắm piscine mát mẻ thì ngày đó đông khách lạ thường.

Bài học từ bé Aaron nhắc nhở: Nên tắm cho Ông Địa thường xuyên, đổi thức ăn cho ngài, ăn đồ Á châu hoài Ông Địa sẽ ngán ngẫm, chán chết mà ngài không dám nói.

Ông Địa cảnh cáo:

Tháng sau đó Barbara dẫn Aaron lại tiệm chúng tôi trong nỗi tức giận khi Barbara khóc bù lu bù loa thông báo cho chúng tôi biết Mark (bố cháu Aaron) đã đi theo con mèo hai chân bỏ sang Dallas và bỏ bà rồi. Những giọt nước mắt oan khiên, cô đơn được nhà tôi mách nước là chắc tại cháu Aaron đã chơi hỗn với vị thần linh là Ông Địa, nên mới có chuyện xui nhà bà ấy. Vì Barbara nói lần đầu tiên xảy ra sau 6 năm sống chung vô cùng hạnh phúc. Vợ tôi dẫn Barbara ra trước bàn thờ Ông Địa mách bảo như đạo diễn rằng thì là Barbara nên chuộc tội xin lỗi, khấn vái Ông Địa và xin ngài cho Mark trở lại với gia đình. Barbara tin lời nhà tôi cứ mỗi hai tuần ghé qua làm neo và khấn vái đốt nhang và xá 3 xá rất thuần thực, nhuyễn nhừ. Nhiệm màu thay 2 tháng sau Mark bị con mèo 2 chân Dallas đá lăn cù, chàng chạy về lại Cali xin lỗi Barbara xin cho ở lại. Thế là tiếng đồn gần xa đến tai các khách khác. Mấy nàng Mỹ nữ bị chồng lay off, kếp cho retire, bỏ cho de, bị phụ tình đến kính cẩn nghiêng mình thắp nhang cho Ông Địa của chúng tôi để cầu xin một phép nhiệm màu trong đời sống hôn nhân hay trong tình yêu tràn trề hạnh phúc kiểu Cờ Bông.

Bé Aaron với bài học #2 - Trở về với cát bụi:

Trong một hôm sáng đầu tuần vắng khách, cũng nhân dịp lễ Trung Thu vừa qua, ai nấy miệt mài làm việc cho khách hẹn. Mẹ cháu Aaron mãi mê đang đọc sách ở tiệm bên cạnh, Aaron lên vào tiệm neo chúng tôi thực hiện kế hoạch mission impossible, Aaron liếc nhìn bàn thờ có thêm gà mái dầu hấp muối của tiệm Sam Woo nằm phơi bụng "cóc chữa" trong tư thế khoe của, thể nằm ngửa rất sexy, gà mái bị phủ một lớp giấy kiếng trong suốt transparent wrap cho khỏi bị bám bụi nhang, bên cạnh có nước tương gừng, nước chấm xí mại, cơm nấu theo kiểu Hải Nam mà tất cả đều có bao kiếng wrap, rồi hai hộp chè hạt sen, bạch quả, khoai môn cũng để nguyên ngăn nắp trong hộp (theo kiểu chè Cali), kế bên là hộp bánh Trung Thu thập cẩm cũng còn nguyên trong hộp. Chú bé Aaron ngẫm nghĩ không hài lòng hay sao đó: "*Tại sao cúng lại cho Ông Địa mà mọi thứ đều bị niêm phong, phủ kín mít từ gà, cơm, bánh, chè ? Tại sao cúng mà không mở ra ?*". Thế là cháu cho tự động mở toạc ra hết. Lư nhang quá đầy cháu đem các cọng nhang tàn trong lư hương đã đốt còn phần đỏ, cháu ném vung vẩy tứ tung ra thảm, xong lấy tro tàn nhang thoa lên thêm gà mái sexy, xong thoa luôn 4 cái bánh Trung Thu nhân thập cẩm, rưới tro tàn nhang lên cơm, lên chè... Lại một lần tôi nữa tôi bắt gặp Aaron làm hỗn với Ông Địa, vị thần linh của tôi, tôi quát tháo lên. Thế là mẹ cháu từ tiệm sách bên cạnh chạy vội sang. Kỳ này Barbara giận dữ vì Aaron dám trù ếm Ông Địa của chúng tôi sớm về với cát bụi, nên cháu thật sự muốn tập sự cho Ông Địa làm quen dần với bụi bặm. Barbara lại đốt nhang quý tạ lỗi, cầu xin khấn vái sợ Ông Địa trở về với cát bụi thì chắc là chàng Mark kia sẽ bỏ mẹ con nàng nhà sang Dallas luôn và dứt tình Cali muôn thuở.

Sau khi Aaron cho Ông Địa xoi món gà ướp tro, lòng tôi hơi lo âu, vì lẽ Ông Địa có mệnh hệ chi thì business của bà nhà đi đông như chơi, nhất là ở giai đoạn suy thoái kinh tế trầm trọng nhất của nước Mỹ hiện tại. Vả lại cái dáng bệ thế heavyweight champ của ngài mà chúng tôi cứ mãi cúng kiến gà, vịt, tôm càng, heo, bánh bao, bánh mì thịt, xiu mại, xá xíu, há cảo, sủi cảo, dumplings, ... thì Ông Địa sẽ một sớm một chiều sẽ thật sự trở về với cát bụi như chơi. Tôi đề nghị nhà tôi cho ngài theo chương trình comprehensive diet, tức ăn kiếng toàn diện hay ăn chay. Từ nay Ông Địa chỉ được dâng hưởng trái cây tươi và fruit juice thôi, ưu tiên là chuối cau (baby bananas) có nhiều potassium tốt cho bệnh nhân tim mạch và cho ông uống nước dừa xiêm loại tươi, nước mát bông cúc, nước mát rau má,..., nước sâm American ginseng sẽ mát rượi tâm hồn để ngài có được an giấc ngủ ngon, chứ không ngủ ngon, chúng tôi sẽ có thêm nhiều khốn đốn, vất vả. Và cũng từ nay Ông Địa

không còn được cung cấp các đặc sản "bia ngoại" như Heineken, Sapporo, Budweiser hay đế Mai Quê Lộ nữa, mà chỉ có:

"Nước sâm, nước mát, nước dừa.

Trong ba thứ đó ông ưa nước nào ?"

Cách đây 2 tuần, mẹ con Barbara và Aaron McBain đến từ giã chúng tôi. Barbara cho biết Mark tìm được việc làm mới tại Georgia, nên gia đình sẽ dọn qua Atlanta. Barbara và Aaron đốt nhang vái Ông Địa lần cuối cùng và bé Aaron thật dễ thương trong nụ cười thơ ngây, hồn nhiên, cháu hôn má và cái bụng pregnant của Ông Địa. Tôi bảo Barbara là Ông Địa sẽ phò hộ cho Aaron học hành giỏi và biết đâu 13 hay 15 năm sau này cháu trở lại Cali theo học đại học hay đi làm, hy vọng khi đó Ông Địa sẽ còn hiện hữu để tiếp đón người xưa với cái ân tình tri kỷ mà cháu Aaron đã dành cho Ông Địa của tiệm chúng tôi.

"Goodbye and good luck to you all the way you go..!!!"

Việt Hải, Los Angeles